

ESPARRACART DE JACI MOLINS

(escrit fet per Joan Descals per a la presentació de l'exposició de Jaci Molins a la Sala Portal del Pardo del Vendrell dia 25 de març de 2011 i publicat al Diari del Baix Penedès el dia 8 d'abril de 2011)

Hi ha un poema de Joan Vinyoli en en seu llibre "Passeig d'aniversari" que diu:

"Adjunto mots per fer-ne un trampoli
vers l' àmbit líric i assajar al trapezi
de la metàfora, en el buit, un salt mortal
per assolir una mica de realitat
fora del temps..."

Si substituïm la paraula "mots" per "objectes" tindrem, en una síntesi extraordinàriament acurada, allò que la Dr. Molins fa amb parracs, cassigalls, pellingots, esquinçalls, pedazos i pelleringues, desferres i residus, bocins i deixalles...

I, en un assaig al trapezi de la imaginació, fa un salt mortal, no pas al buit, sinó al món que va creant ella mateixa on tot ha estat transformat en una nova realitat "fora del temps", com diu el poeta.

Darrera de tot aquest procés creatiu hi ha, en primer lloc, un acte espontani, mai superficial.

Es diu ella mateixa: "Calla" o "Escolta" -utilitzant aquestes expressions intraduïbles a qualsevol altre idioma- quan, per exemple, troba o veu un d'aquests elements esparracats. I diu "Calla" -i no parla ningú- "això em pot servir" I ho recull i s'ho enduu a casa. O bé: "Escolta"- i no hi ha ningú per escoltar-la- "tinc una idea". I arplega la deixalla per servir-se'n més endavant.

Llavors, en aquell precís moment, l'objecte recollit ha estat transformat pel pensament creatiu de la Jaci i ja no serà mai més un parrac o una deixalla sinó un element de metàfora. Però aquesta espontaneïtat és el principi d'una activitat profunda de reflexió, de treball acurat. Podriem dir que en aquest moment comença allò que ella proposa en el seu llibre "Coaching i Salut"- us el recomano- amb el nom de "conversa posibilitadora del canvi". És el POOOC!

Un sistema que aplicarà al seu procés creatiu: sis passos a seguir.

P de prioritzar O d'objectiu O d'opcions O d'obstacles de comprimís

S de seguiment que jo canvio per SENSIBILITAT.

La Jaci, seguint aquests passos per a la relació metge-pacient, pensó jo, que d'una manera equivalent els utilitza en la relació PARRAC-ART "ESPARRACART".

Despres de triar els objectes magatzemats a les golfes de casa seva que li semblen més suggerents i tenint molt present que, sovint, és més interessant el que es troba que allò que es busca – recordant Picasso que deia "Jo no busco, trobo" o Joan Miró amb els seus "objets trouvés"- juga amb les combinacions o opcions per a obtenir allò que vol. Ha de vencer temptacions o "obstacles" fins a arribar a una mena de compromís. En aquest procés o "conversa" dels POOCS hi ha un moment molt important: el de saber dir PROU. Es un moment clau. No es poden afegir més ítems a la peça. Llavors l'obra ha prè personalitat. Aquells objectes escollits han esdevingut components per un joc de mans. Aquells "calla", "escolta" inicials que duraven un instant, amb la S de sensibilitat la Jaci ha embolcallat el procés creatiu L' ha completat

La " conversa possibilitadora" aconseguix una nova realitat. Esdevé poesia, records, ironia, crítica, humor, tendresa...

Així, una nina té un ocell per tors,unes fotografies són una cascada de records,una pedra encintada jau en una establia, una "caca" de vaca de la India ocupa el centre d'un camí de taula amb puntes, en una persiana penjen mocadors de possibles adèus...

Màgia, prestidigitació, surrealisme...que ens recorden sovint la poesia visual de Joan Brossa.

La Jaci Molins ens presenta a partir de realitats rebutjades , una parábola, un trop. Crea un món on els seus habitants són el que són o allò que volem que siguin. Les seves obres no porten títol. De fet, tota obra d'art és una demanda de col.laboració entre l'artista i l'espectador. El mateix Brossa ho diu en el seu "Saltamari":

"Aquests versos,com
na partitura,no són més
que un conjunt de signes per a
desxifrar. El lector del poema
és un executant."

Versos o quadres; el lector del poema o l'espectador dels quadres. Tan se val.En aquest cas, tots nosaltres són executants i si exercim la "mirada possibilitadora de somnis" podrem probablement ser una mica més feliços gràcies a la Jaci Molins.

Joan Descals, artista.